

ČERVENEC 2025

O prázdninách se to tu začalo hemžit novými lidmi, především ve stacionáři. Je pravda, že mnozí štamgasti naopak chyběli – kvůli odlehčovacím pobytům, ale i nemocím a úrazům či „dovoleným!“. Ale „vstali noví bojovníci“. Bez nich by byl stacionář poloprázdný. S nimi byla naopak kapacita naplněná. Jednak se nám po měsíčním odlehčovacím pobytu vrátila jedna dáma. Těšila se sem, protože v zařízení, kde ten měsíc byla, se prý nic nedělo a pro klienty tam nebyla skoro žádná nabídka programu. A my jste se na ni těšili také. Během svého nepříliš dlouhého angažmá ve stacionáři se zařadila mezi klienty i personálem k nejoblíbenějším návštěvníkům. Po svém návratu začala docházet do stacionáře každý den.

Ostatní přírůstky jsou zbrusu nové. Jsou tedy ve fázi adaptace, a ještě úplně nevíme, jak stacionář přijmou, jestli se jim tu zalíbí a jak si zvyknou. Iniciátory návštěv jsou většinou rodiny, které pro své blízké hledají nějaký program a pro sebe ulehčení v péči. Většině z nich nemůžeme zatím nabídnout pravidelný pobyt a s rodinami jsme se domluvili, že s nimi budeme vykrývat „díry“ po absencích.

Červencoví nováčci jsou 4 . Jednak poměrně komunikativní dáma, o které se domníváme, že by se jí tu mohlo zalíbit. Dále jeden muž. Je mu jedenadevadesát a je v obdivuhodné fyzické kondici. Můžeme ho tudíž využívat jako dalšího šoféra vozíků na procházkách. Bohužel hodně špatně slyší, což ho z mnoha především slovních aktivit a komunikace vyděluje.

Dále se tu začala objevovat další devadesátnice. Chodí s chodítkem. Péče o ní je náročná a dcery si potřebují občas odpočinout.

A koncem měsíce se tu objevila další dáma nad 90. Ale je na tom celkem dobře. Kontakt na nás jí našla pečovatelka z Maltézske pomoci. A pak už si vše zařídila sama. Zvolala nám, domluvila si zkušební den a přijela a hned se jí tu zalíbilo. Sem i zpátky jezdí z Dejvic sama !!

Radostnou událostí bylo, že se po dlouhé době vrátila jedna z obyvatelk penzionu. Od února byla hospitalizovaná. V posledních dvou měsících se tu byla asi 2x podívat a zvolna se odhodlávala k návratu. Ona i my jsme byli drobátko nervózní, jak to budeme společně zvládat. Udělali jsme drobné úpravy v bytě směrem k bezbariérovosti a šlo to nad očekávání dobře. Zpočátku jsme nastavili intenzivní pomoc ze strany pečovatelek, ale záhy se ukázalo, že to není tolik potřeba. Rychle se osamostatnila, a navíc jí hodně pomáhá rodina. Ze strany pečovatelek potřebuje jen jistit u hygieny a trénovat s chůzí. Začala zase chodit na trénování paměti, a dokonce na cvičení na židlích. Všichni z jejího návratu měli radost. Je tu velmi oblíbená.

Uvolněný byt č.3 rodina vyklidila velmi brzy, takže už v červenci jsme ho mohli ukázat nové obyvatelce ze Suchdola, které už dlouho poskytujeme pečovatelskou službu v domku, kde bydlí sama. Takže je s pečovatelkami sebraná a věříme, že její adaptace bude poměrně rychlá. Nastěhovat by se sem měla v srpnu.

Ve stacionáři jsme oslavili dvojí narozeniny.

Kvůli dovoleným proběhlo jednou cvičení na židlích v úterý, takže si mohli zacvičit i ti, kteří si to zatím nevyzkoušeli.

Jedna z klientek nás pozvala, abychom se pokochali liliiemi, jež jí rostou na zahradě. Vypravili se k ní v rámci procházky po obědě. Podívat se chtěl skoro každý, což šlo, protože jsme naštěstí měli dost šoférů k vozíkům. A všichni jsme žasli. Její lilie jsou o 1-2 hlavy větší než dospělý člověk a květy mají větší, než je rozevřená ruka. Slíbala, že nám na podzim dá nějaké sazenice, abychom se pokusili si v Horizontu vypěstovat také takovou krásu.

Program stacionáře obohatily ovocné dary zahrádkářů z okolí. Letos byla totiž mimořádně hojná úroda veškerého ovoce. Lidé to často nestíhali zpracovat a někteří si na nás vzpomněli. Takže jsme postupně zpracovávali výpěstky sousedů – nejdříve třešně, pak meruňky a koncem měsíce ještě švestky. Bylo toho tolik, že nestačilo ovoce jen jíst a péct z něj koláče, což děláme běžně. Kromě toho jsme něco vypeckovali a dali do mrazáku pro situaci „až se nás zima zeptá, co jsme dělali v létě“. Ale ani to nestačilo. Tak se kolegyně – zvláště Barbora – s klientkami pustily i do experimentování – udělaly si třeba ovocné koktejly a limonády (moc chutnaly !!), ale i třešňovou marmeládu. A jedno dopoledne ze zoufalství nad množstvím švestek (přece se to nevyhodí !!) otevřely internet a „zkoumaly pravidla, jak se vaří povidla“. Bylo to poprvé v životě a povedly se!

Ačkoli kulinářsko-alchymistický program zabral hodně času, přesto nepřišly zkrátka ani výtvarné činnosti. Např. tento barevný kůň vznikl na několikrát ve výtvarné dílně s Adélou.

Po červnové oslavě výročí Horizontu nám zbylo množství buřtů. Uschovali jsme je v mrazáku na horší časy a někdy v půlce července jsme usoudili, že tyto časy právě nastaly a u táboráku jsme si je opekli.

V červenci jsme tu měli 3 akce pro seniorskou veřejnost a všechny se povedly a měly velkou návštěvnost. Jednak přišel Marek Kovář se svým povídáním o Kambodži. V téhle poměrně neznámá asijské zemi byl několikrát a zřetelně mu přirostla k srdci. Většině lidí je známá maximálně kvůli unikátnímu chrámovému komplexu Angkor Wat z 12. století a kvůli odpornému zločinnému režimu Rudých Khmérů v čele s diktátorem Pol Potem ze století 20. Marek Kovář nám ale ukázal, že je to země sice chudá, ale hodně rozmanitá, barevná a plná zajímavostí a přírodních krás. Mimo jiné je to jediná země, která má krále, jenž mluví česky. V 60. a 70. letech tu totiž studoval. V Praze žil celkem 13 let.

Viktor Velát je naším obvyklým červencovým hostem už řadu a ani letos na nás nezapomněl. Jako obvykle sklídl velký úspěch. A obdiv i za to, že všechno hrál z paměti, bez not. Skladby, které hraje, dokáže přiblížit i slovy – o čem jsou, na co si dát pozor, co jednotlivé části vyjadřují apod. Což je pro laiky hodně přínosné.

No a koncem měsíce přišel herec Luboš Veselý. Kolegyně Petra se s ním zná z Klubu výsadkových veteránů generála J. Klemeše, jehož jsou se svým manželem členy a kam patří i L. Veselý.

Požádala ho, jestli by neudělal nějakou besedu pro zdejší seniory a on ochotně vyhověl. Povídal o své herecké práci, ale možná ještě víc o svém vojenském koníček. Promítal fotografie z akcí klubu, mluvil o svých „bratrech“ ve zbrani, o svých seskocích padákem atd. Bylo vidět, jak je pro něj tento jeho koníček důležitý a kolik prostoru v jeho životě zaujímá. Ale došlo samozřejmě i na jeho divadelní a filmový život a „veselé historky z natáčení“. Dámy v publiku si získal a odpoledne s ním bylo příjemné a veselé. Což ostatně odpovídá jeho jménu.

A nakonec se musíme zmínit o výletu na zámek v Lánech. V Lánech jsme s Horizontem byli už 2x. Ale vždy jen v parku a Masarykově muzeu v bývalém špejcharu. Když jsme se dozvěděli, že prezident Pavel na rozdíl od svých předchůdců v úřadě zpřístupnil veřejnosti i reprezentační prostory, tak jsme vůbec neváhali. Zájem byl velký. Přihlásili se i lidé, kteří s námi na výlety obvykle nejedí. Museli jsme jet dvěma auty. Dcera jedné klientky se nabídla, že druhou posádku poveze ona. A byla velmi platnou pomocí. Řídla nejen auto, ale i vozík a všemožně pomáhala. Ale snad si to i ona užila.

Přijeli jsme dost brzo na to, abychom před prohlídkou navštívili ještě zámecký skleník a pak hurá na prohlídku. Zámek je opravdu nádherný !! Doporučujeme!

Pak jsme se jeli zrestaurovat do restaurace na oběd. A po obědě do Muzea Alice Masarykové a českého červeného kříže. Je nově otevřené a malinké. V přízemí je expozice o Alici a zdravotní péči o matku a dítě, kterou tu pomáhala budovat. V patře se pak střídají různé výstavy. Tentokrát to byla výstava o mozku a jeho fungování, jejíž součástí byli různé optické klamy a iluze, které nás pobavily. A pak hurá domů.

